

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 19 липня 2012 року № 29 (452)

ЗА УКРАЇНУ, ЗА ЇЇ ВОЛЮ, ЗА ЧЕСТЬ, ЗА СЛАВУ, ЗА НАРОД

Конгрес Українських Націоналістів підтримує протестувальників біля Українського дому. Незважаючи на те, що Об'єднана опозиція оголосила про згортання акції протесту проти закону Ківалова-Колісниченка, Конгрес Українських Націоналістів продовжує підтримувати акції протесту біля Українського дому.

Так, 13 липня Київська міська організація КУН передала мітингувальникам стіл, стільці, парасолю, яких потребували активісти для проведення акції. Конгрес надрукував 10 тисяч листівок із закликом до людей підтримувати безстрокову акцію протесту проти ганебного закону про мови, які також були поширені на Європейській площі.

"Ми не вважаємо, що після відмови спікера Литвина підписати цей закон, битву за мову виграно. На наш погляд, не треба згортати акцій протесту та заспокоюватись, бо це піде на користь тим українофобам, які, попри все, хочуть протягнути цей вбивчий для української мови закон. Але ми не допустимо цього. Тож зараз дуже важлива координація дій всіх небайдужих українців на захист своєї рідної мови", - підкреслив Юрій Шепетюк.

Він наголосив, що Конгрес і надалі активно підтримуватиме мітингувальників під Українським домом.

Тим часом територія під Українським домом уже стала знаковим місцем для громадян, зокрема для патріотично налаштованої української інтелігенції. З учасниками акції протесту спілкувався високодостойний Євген Сверстюк. Слова підтримки надіслав голодуючим Герой України Левко Лук'яненко. Тут читали свої твори українські поети. Тут співала незрівнянна Ніна Матвієнко. Сюди прийшов видатний українець Леопольд Ященко із своїм легендарним хором "Гомін" *(див. світлину)*. Як самозабутньо вони співали – *"За Україну, за її волю, за честь, за славу, за народ"*! Ми стали на прю з ордою, яку обов'язково здолаємо, бо вже не раз довели: українці – нація незнищенна.

 позиція

Степан БРАЦЮНЬ:

"ПУТІН ПРИНИЗИВ СЕБЕ, А НЕ УКРАЇНУ"

Нахабна поведінка президента РФ В.Путіна в Ялті обурила українців. Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь вважає, що "блефування Путіна на засіданні українсько-російської комісії про те, що начебто Росія дотує Україну на мільярди доларів знижкою на газ, ціна на який для нас, виявляється, дуже вигідна, розраховане на посилення антиукраїнських настроїв у Росії".

"Українці добре поінформовані про "пільги на газ", – зазначив політик, – і розціннюють блеф Путіна, як його чергове бажання продемонструвати свою зверхність. Насправді В.Путін принизив не Україну, а себе. Адже, за словами учасників засідання, їм було соромно за главу Російської Федерації. Він не лише озвучував явно брехливі сентенції, а й перебивав промовців, коментував слова Президента України, одне слово, продемонстрував відсутність елементарної культури. Таку вакханалію вже назвали "дипломатичним хамством", яке, схоже, видається Путіну дуже доречним у спілкуванні з керівництвом Української держави. Ми ж заявляємо: глава РФ у себе вдома може дозволяти собі які завгодно "вольності", а в Україні він зобов'язаний поводитися пристойно".

Лідер Конгресу вважає неприпустимим шантаж, до якого вдається кремлівський зверхник у відносинах з Україною. "Нам нахабно нав'язується Митний союз, – зазначив Степан Брацюнь, – у той час, коли Україна твердо заявила про європейський вибір. Від нас доволі в агресивній формі домагаються ГТС. А після принизливих поступок цинічно обіцяють "пільги на газ". Лише наївні можуть вірити Москві, яка традиційно ігнорує навіть міжнародні угоди, а не лише власні обіцянки."

Степан Брацюнь вважає, що МЗС України має оперативно й чітко реагувати на "дипломатичне хамство" російської сторони, аж до попереджень про застосування санкцій. Хто б не зазіхав на честь України, має одержати по заслузі".

 ОФІЦІЙНО

ГОТУЄМОСЬ ДО ПОЗАЧЕРГОВОГО ЗБОРУ

Впродовж 14–15 липня у Хмельницькому, Тернополі, Ужгороді та Івано-Франківську пройшли конференції обласних організацій Конгресу. На порядку денному стояли питання обрання делегатів на партійний Збір та висунення кандидатів у народні депутати на виборах до Верховної Ради 28 жовтня цього року.

У Тернополі відбулась також і звітно-виборна конференція, на якій головою обласної організації було обрано Володимира Ткача, його заступником Івана Білаха. Також було обрано новий склад проводу. Тернополяни висунули кандидатів у депутати до ВР по всіх округах області і обрали трьох делегатів на Збір.

В Івано-Франківську делегати конференції обговорили усі можливі варіанти походу Конгресу на парламентські вибори. Обласна організація Конгресу звернулась до Головного Проводу з пропозицією інтенсифікувати перемовини із націоналістичними партіями та організаціями та докласти зусиль, аби йти на вибори у складі єдиної опозиційної сили. Конференція висунула кандидатів у депутати та обрала шістьох делегатів на Збір.

У роботі конференцій в Тернополі та Івано-Франківську взяв участь голова секретаріату Головного Проводу Конгресу Володимир Манько.

У Хмельницькому конференція обласної організації обрала одного делегата на Збір, кандидатів у депутати не висувала.

В Ужгороді відбулась перша частина конференції, на якій було обрано двох делегатів на Збір Конгресу, кандидатів у депутати не висували. Для обговорення подальшої передвиборної ситуації та формату участі у виборах делегати вирішили згодом провести другу частину конференції.

У роботі конференції Закарпатської обласної організації взяв участь заступник Голови Конгресу Роман Дідусь.

Прес-служба КУН

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2012 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2012 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 6,01 грн., на 3 місяці – 18,03 грн., на 6 місяців – 36,06 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

НА ПУЛЬСІ

Володимир Ткач: Не маємо права на коротку пам'ять!

Цьогорічні вибори до Верховної Ради України промосковські політики планують провести без участі національно-патріотичних сил. Участь окремих носіїв національної риторики дозволялась, але у форматі того чи іншого космополітичного об'єднання. Так вважає Володимир Ткач, голова Тернопільської обласної організації КУН, коментуючи передвиборчу ситуацію в Україні.

"Для цього за останні рік-півтора у ЗМІ інтенсивно розкручуються окремі політичні об'єднання та політики, які у своїх програмових засадах жодним словом не згадують проблематики, розв'язання якої вимагає титульна українська нація. Іноді навіть доводиться дивуватись такому "універсалізму". У західній частині України їх лідери з усіх-усюд вигукують "Слава Україні!", в такий спосіб спекулюючи на почуттях місцевого населення. А в східній частині розводять руками, мовляв, "80 процентов членов нашей партии поддерживают языковой Закон. Мы не пойдем на митинг в поддержку украинского языка". Проблема в тому, що так триває майже 21 рік, а Україна як була потенційно перспективною державою, так і залишається до сьогодні", – каже Володимир Ткач.

Він наголошує на тому, що необхідно, нарешті, розрубати цей вузол.

"Українці мають дослухатись передусім до тих політиків, які своєю діяльністю об'єднують націю. Люди повинні остерігатись партій-одноденок і тих, що зрощені із великим капіталом. Вони покликані обслуговувати інші інтереси, аніж інтереси нації", – продовжує Ткач.

"І головне – будьте уважні до аналізу їхньої діяльності у минулому. Цього разу ми не повинні помилитись. З нами має бути пам'ять про мільйони героїв, які поклали свою голову у боротьбі за незалежну Українську державу", – підкреслює голова Тернопільської обласної організації Конгресу.

Конгрес "привітав" Росію із річницею битви під Конотопом

12 липня Конгрес Українських Націоналістів разом із іншими національно-патріотичними та націоналістичними силами провів мітинг під стінами посольства Російської Федерації у Києві.

Акція була приурочена до 353-ї річниці Конотопської битви. Учасники тримали в руках гасла "Ґеть московських окупантів", "Ґеть російський імперіалізм!", "Путін, їдь у Кримськ, а не в Україну!", Путін, гуд бай, про Конотоп пам'ятай!", "Вітаємо Кремль із 353-ю річницею Конотопської битви".

Від Конгресу на мітингу виступив голова Секретаріату Головного Проводу КУН Володимир Манько. Він нагадав про історичні події часів Конотопської битви.

"Битва під Конотопом – це яскрава звитяжна сторінка української історії. Надзвичайно важливо пам'ятати про такі переможні битви саме зараз, в час, коли нищиться все українське, упосліджується українська мова, культура, історія", – сказав Володимир Манько. "28 жовтня відбудеться черговий бій за Україну. Саме національно-патріотичні сили, увійшовши в парламент, зможуть кардинально змінити ситуацію в державі. Ми, як послідовники Виговського, Мазепи, Петлюри, Бандери, здатні вигравати майбутні "Конотопи" і рухати Україну вперед", – наголосив голова Секретаріату Головного Проводу КУН.

Прес-служба КУН

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ТО БЛАЗЕНЬ ЧИ ПАРВЕНЮ?

Цей тиждень розпочався для мене із пригод. Їдучи в маршрутці, мимо своєї волі почула розмову двох інтелігентних пань. А оскільки про таке не щодня говорять у міському транспорті, то вуха мої самі по собі нашорошилися.

– А мене навіть не обурило войовниче хамство цього парвеню, – розважливо та спокійно пояснювала жінка своїй візаві. – Виглядав він таким примітивним і провінційно дріб'язковим, що радше викликав до себе співчуття. На тлі його убогості навіть *наш* виглядав майже аристократом.

– Той факт, що він вискочка, чи, як ти кажеш – парвеню, – перехопила розмову співбесідниця, – я би трактувала як вислід соціальних парадоксів, звідти й хамство, як сутність характеру особи з виразними прикметами усвідомлення особистісної неповноцінності. Дарма, що намагався їх приховати безпардонними репліками та блазнюванням. Він, схоже, все-таки спроможний поглянути на себе з боку і внутрішньо знітитися.

– Погодься, для вияву хворобливих рефлексій не конче було їхати в Крим, а тоді з маніакальною настирністю демонструвати, що насправді прибув він сюди чи то заради байкерів, чи то до кума в гості, і між іншим, зпічев'я відвідав засідання українсько-російської комісії та зустрівся з колегою Януковичем. Бридкенько та мізерно все це виглядало...

"Філіпіки" про пільговий газ. Для нас

Десь на хвилині третій я збагнула, що стала свідком діалогу на тему міжнародних відносин, у центрі якого опинився В.В.П. – чи то парвеню, чи просто блазень – жінки не могли дійти згоди, як поіменувати одіозного президента сусідньої країни. Щоправда, одностайні були в тому, що хоча нечемний гість з усіх сил старався принизити Україну, та виставив "на сміх людям" лише себе, рідного – "і нехай ніхто мені не каже, що виглядало це інакше", – підсумувала прихильниця "парвеню чого" ймення.

Далі "сторони" обмінялися аж ніяк не компліментарними думками про Президента українського та Банкову в цілому, опозицію та вітчизняних вождів різного гатунку й знову повернулися до очільника сусідньої країни, який, на їхнє переконання, в Ялті виглядав вкрай жалюгідно.

А я про себе подумала, що жалюгідні видовища трапляються з В.Путіним не вперше, як і не вперше над ним глузують і свої, і чужі. Цього разу його чотиригодинне запізнення не викликало побожного трепету – лише глухе роздратування. А "несподівана" зустріч із байкерами мала той же ефект, що й традиційні "перемоги" кремлівського кормчого на всіх дзюдаїстських килимках, – поблажливу іронію. Далі демонструвалося нахабство – невід"ємна прикмета московських гостей – стосовно господарів зустрічі. Кривляння Путіна, який то когось перебивав, то виправляв – щоразу не до речі, наочно показали несмак і незнання елементарних норм поведінки кремлівського зверхника та його делегації.

Припускаю, що декому з її членів було соромно за В.В.П., схоже, переконаного, що його "пасажі" мають викликати як не страх, то захоплення. З огляду на останнє він, мабуть, надіслав своїм співвітчизникам цинічний і брехливий меседж: мовляв, у результаті знижок, які надає Росія Україні при поставках газу, з 2010 року, тобто після підписання Харківських угод, пільга Києву склала вісім мільярдів доларів. І взагалі, за Путіним, "Україна має вигідну ціну на газ" – інформація, зрозуміло, для посилення в Росії українофобства.

Приватний "вояж" невдячного партнера

Оскільки мовчання – знак згоди, – а ніхто з високопосадовців України цього в Ялті не заперечив і на "філіпіки" президента РФ не відреагував, – то наше правосуддя мало б негайно відпустити на волю Юлію Тимошенко на підставі показів головного свідка, що спонукав її до "злочину", та сплатити потерпілій компенсацію за моральні збитки. Проте невдячний партнер, одержавши від Ю.Т. королівський подарунок, віддав її на поталу Банковій, яка, як відомо, тупо виконує волю Кремля, хоча наслідки безглуздих Харківських угод мали б чомусь навчити навіть нині чинних вла доможців. А тепер для всіх, хто догоджає Путіну, але ще має сяку-таку голову на плечах, мав би стати повчальним ще й гіркий досвід Юлії Тимошенко.

Тим часом, окрім абстрактної "декларації намірів", жодного виразного документа в Ялті не підписали, як і не почули нічого нового. Путін далі хоче нашу ГТС і прагне "вступити" Україну, "заради її ж блага", в Митний союз. Тож продемонструвавши "дипломатичне хамство", В.В.П. подався начебто у приватний "вояж" – до кума в гості. Справді, провідати хрещеницю – святе діло. Проте Путін і святість – речі несумісні. Тому на російському ТБ "несподівано" з'являється відеоряд про "теплу зустріч" в кримському маєтку Медведчуків, що в Україні дехто розцінив, як "прозорий" натяк Банковій, кого В.В.П. воліє бачити Прем'єр-міністром.

"Федеративна Україна" та її "батьки"

Такі припущення виглядають дещо наївними. Адже щоб призначити свою агентуру на високі державні посади в Україні, Путін останнім часом не вдавався до показових актів публічної прихильності – обпікся 2004 року, двічі вітаючи з "перемогою" В.Януковича, й зробив певні висновки. Відколи останній таки став Президентом, кадрові питання в Україні Кремль вирішує за "спрощеною" схемою: сказано – і на Банковій подалися "внедрять", тим паче, що кадровий ресурс повністю перебуває в очільницьких руках АП. До того ж, Прем'єр-міністр України все-таки має захищати її національні інтереси і аж ніяк не ініціювати зміну державного устрою – з метою розчленування й розколу країни та поступового поглинання її регіонів сусідньою державою. А Москві понад усе потрібне саме останнє, заради чого під маркою різноманітних "інститутів стратегічних досліджень" працюють "серйозні люди". Втілювати в життя проект російських спецслужб усе-таки доцільніше в статусі "сірого кардинала" з "охоронною грамотою" в особі В.В.П.

Як відомо, палкий прихильник надання російській мові статусу державної та вступу України в Митний союз Віктор Медведчук уже заявив про свій "вибір": змінити державний устрій України, перетворивши її з унітарної на федеративну. І навіть послався на авторитет В'ячеслава Чорновола, який двадцять років тому заініціював у Львові так звану Галицьку асамблею (за що його різко критикував видатний український вчений, історик Ярослав Дашкевич).

Вже й відповідний проект народився під промовистою назвою "Федеративна Україна". Громадський рух "Український вибір" провів, щоправда, без лідера, який напередодні приймав у своєму маєтку В.Путіна, круглий стіл, під час якого обговорювалися алгоритм зміни державного устрою і навіть терміни реалізації. Одне слово, "УВ" дійшов висновку, що без федералізації нам ніяк не можна здійснити доленосний поступ. Куди? Звісно, в Росію, куди ж іще нас може привести "вибір" одіозного авторства... А щоб комусь із впливових чиновників раптом не закортіло посумніватися в правильності "вибраного" шляху, знадобився відповідний відеокліп, – аби знали, хто саме освячує черговий замах на суверенітет України, і не рипалися. Політологи з обслуги Банкової вже готові розповісти українцям про переваги федеративного "вибору", а заодно й відмити – чи то блазня, чи парвеню – від його фірмової притаманності – просто хамства.

Марія БАЗЕЛЮК

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Леся РУПНЯК

НАМ ПОРА ДЛЯ УКРАЇНИ ЖИТИ

НА СЛУЖБІ В ЗЕМЛЯКІВ

Чим ближче до виборів, тим більше "голосів" витає в ефірі, які мають на меті сплюжити, зганьбити, або хоча б заставити засумніватися в порядності людей, які можуть претендувати або уже претендують на мандат у Верховну Раду. Бувалі люди кажуть: приймай рішення від зворотнього, тобто, чим більше намагаються очорнити людину, чим більше нісенітниць про неї складають, тим вона вартісніша як особистість. Принаймні, випадок з меценатом Андрієм Лопушанським це підтверджує.

Впродовж кількох років громади прикарпатських сіл і містечок одержують від нього подарунки й допомогу. Дякують, тішаться. І процес, певне, тривав би й досі, якби не вибори. Власне у зв'язку з майбутніми виборами до Верховної Ради в Інтернеті на різних сайтах починають звучати голоси скептиків, які або рахують чужі гроші, або підсміюються з гостинного запрошення на відпочинок у "Женеві" далеко не маєтних підгірян. Зрештою, усі ці кпини, може, і претендували б на долю справедливості, якби не… Але давайте поміркуємо. Рахувати чужі гроші – справа взагалі не вдячна, бо можна зажити собі хвороби. Кажуть, заздрість вбиває перед усім заздрісників. Інша річ, що людина не тягне до себе й під себе все, що погано лежить, а витрачає частину власного прибутку для блага людей (у даному випадку – своїх земляків), дбає про здоров'я і навчання дітей, щоб з них виросли гідні громадяни України. Можна, звичайно, кпинити собі з відпочинку в "Женеві", мовляв, за день чи кілька там можна лише помитися. Але поміркуймо, скільки підгірян можуть влаштувати своїй дитині інший відпочинок, ніж "у баби на молоці". Та й чи всі ще мають у селі ту "бабу", а баба, відповідно, – корову?

Між тим сам А. Лопушанський, здається, мало переймається клопотами своїх опонентів, жартує, що геть не має на це часу, бо роботи – непочатий край. Он у Тисовиці, селі в Старосамбірському районі на Львівщині, ще два роки тому розпочали будівництво газопроводу. Однак справа виявилася нелегкою. Слід було розв'язати чимало проблем правового характеру, ще й коштів бракувало. "Львівгаз" вклав у будівництво підвідного газопроводу майже 250 тисяч гривень. Згідно з угодою кожен мешканець Тисовиці, який хотів мати в своїй господі голубе паливо, мусів викласти чотири тисячі гривень, – суму, яка для багатьох виявилася непосильною, бо ж роботи ні в селі, ні в районі нема. І тоді вуличний комітет, який опікувався проведенням газу в Тисовицю, звернувся до Благодійного фонду Андрія Лопушанського з проханням допомогти.

Правники "Народного адвоката" з ентузіазмом взялися полагоджувати всі юридичні питання і напередодні свята Петра й Павла уже мали в селі газ.

Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ виступає на віче в Сприні

А на самого Петра святкували запуск першої черги розподільного газопроводу. Навіть проливний дощ не зіпсував настрою.

– Нарешті розвінчано міф про те, що в Тисовиці газу не буде ніколи, – сказав запалюючи на відзнаку завершення робіт разом з головою газового комітету Любою Яворською символічну "газову квітку" начальник Старосамбірського УЕГГ Андрій Хомич.

Вогонь освятив о. Роман, настоятель місцевого храму святої Параскеви.

Щоправда, не так швидко зігріє той газ домівки. Його наразі проведено лише до 42 господарств, на черзі ще майже 150 селян. Попереду багато праці. Однак Люба Яворська впевнена:

– Раз ТзОВ "Прикарпаття Інвест" узялося за виконання земляних робіт, усе буде швидко і якісно.

Зрештою, те саме пообіцяв і керівник інвестиційної компанії Руслан Бабець:

– Допомогти ми завжди готові й раді, – сказав він, – але громада теж мусить бути активною. Бо ж таки для себе стараєтесь.

Р.Бабець пообіцяв мешканцям Тисовиці допомогти не тільки з газом, але й в інших проектах. Зокрема, невдовзі тут буде облаштовано сучасний дитячий майданчик.

Господарі Тисовиці готові докласти всіх зусиль, щоб, як казали, "кутю варити вже на газових плитах". Щоправда, зусиль іноді легше докласти, ніж грошей. Член вуличного комітету Анатолій Чигис так і сказав благодійникам:

– У нас є сім'ї, яким дуже тяжко заплатити ті чотири тисячі. Сума начебто невелика, але… де її взяти? Єдина надія – на вас, на вашу доброту і людяність. Бо газу хочуть усі, це набагато полегшило б нам життя.

Сільський голова Микола Чигис теж уповає на мецената і всіх тих людей, яких він мобілізував для служби громаді, зокрема, працівників "Прикарпаття Інвест" і Благодійного фонду Андрія Лопушанського.

– Ваші імена, як і день запалення газового вогника, увійдуть в історію села. Ми занесемо їх у спеціальну книгу, – каже голова, – і будемо пишатися, бо родинні корені Андрія Лопушанського – з Тисовиці. І буде той факт повчальним для наших дітей і внуків, щоб вони вчилися любити свою землю, свій народ і жити заради них.

Але не хлібом єдиним живе людина. Як і 68 років тому, патріотів Української держави покликала Сприня. Тоді в лісі, в приміщенні лісничівки, недалеко від цього невеликого галицького села було створено підпільний парламент України для керівництва національно-визвольним рухом, а на його базі – уряд, головою якого став Роман Шухевич. Очолив УГВР Кирило Осьмак.

Торік тут було встановлено й урочисто відкрито пам'ятник засновникам УГВР. До його будівництва долучився й Андрій Лопушанський. Цього року пам'ятник покрили бронзою. Зовсім по-іншому сприймаються в цьому матеріалі постаті Кирила Осьмака, Романа Шухевича, Ростислава Волошина, о. Івана Гриньоха, Дарії Ребет. Вони стали суворішими. А, може, то час надав їм такого виразу. Адже стоїть наш народ, як і колись, перед вибором правильного шляху в боротьбі за Українську державу. Тоді його керманичі прийшли до правильного і єдино можливого висновку: об'єднати свої зусилля супроти ворога. Сьогодні люди прийшли до пам'ятника не тільки вшанувати пам'ять героїв. Вони прийшли до них порадитися серцем, набратися наснаги й відваги. Адже країна знов у пошуках шляху порятунку. Лиш уже не зайди-чужинці, а доморощені яничари, за тридцять срібняків продали і пам'ять, і честь, і совість, а розуму… у них і раніше не було. Тож віче, у якому взяли участь представники громадських організацій, політичних партій, громадські активісти, дочка Кирила Осьмака Наталка Осьмак, депутати різних рівнів і широка громадськість, плавно перейшло від вшанування історичних подій до обговорення сьогоднішніх. Меценат Андрій Лопушанський, який також взяв участь в урочистостях, звернувся до громади з промовою, яка, здається, нікого не залишила байдужим.

– Сьогодні, отут, на цій святій землі, – сказав він, – кожен з нас мусить відповісти самому собі принаймні на два запитання: "Хто я?" і "Навіщо живу на цій землі?" За останні роки події в Україні розгортаються так, що влада нас – звичайних простих українців, які, до речі, добровільно надали їй ці повноваження, й за людей не має. Вони безкарно плюють нам в обличчя і в душу, а ми вже навіть рукавом не обтираємося. Сьогодні в нас забирають мову як єдину державну, завтра – взагалі заборонять нею розмовляти. А ми будемо стояти, чухати чуби й безпомічно розводити руками? Досить! Ось що маємо сказати собі і їм!

Андрій Лопушанський розповів, як два тижні тому 200 підгірян стіною стали біля Українського дому в обороні рідної мови.

– Але чому тільки двісті? – запитував земляків меценат. – Нас мало б бути там щонайменше дві тисячі, а, при потребі, двадцять тисяч! Натомість біля Українського дому стояло лише дві тисячі патріотів, а решта ділилися враженнями на власних кухнях. А проти цієї горстки мужніх людей влада Януковича виставила в кілька разів більше беркутівців, міліціянтів і тих, що в масках. Уже розійшлися на канікули депутати й політики, а справжні патріоти, ті, кому не байдуже, що буде завтра, стоять. Серед них багато молоді. Ці діти – гордість України! І приклад для нас.

Андрій Лопушанський закликав своїх земляків бути активнішими, не проспати свою долю. Бо вже дуже скоро кожен муситиме зробити свій вибір, від якого залежатиме доля його, його дітей і цілої держави.

– Будьте пильними! – наголосив він. – Сьогоднішня злочинна влада прагне набрати до парламенту якнайбільше "тушок", якими зручно маніпулювати. Це з її благословення, як гриби після дощу, з'являються нові й нові псевдопатріоти. А відданих Україні людей влада обливає брудом, поширює вигадані компромати. Навчіться відрізняти брехню від правди. Не дозволяйте, щоб вас "розводили як кошенят". Зімкніть ряди, об'єднайте зусилля! Пам'ятайте, що наші діди і прадіди ніколи не корилися чужим законам.

Повертаючись до історичних подій, Андрій Лопушанськийпроцитував статтю з офіційного "Вісника Президії УГВР" за серпень 1945 року:"Держава не сміє бути деспотичним ідолом-божком, якому служать позбавлені всіх людських прав раби. Держава... слугує вільним громадянам, щоб створити їм найбільш пригожі умови для всебічного розгортання й вияву їхніх творчих сил!"

Задумаймось.

ВАКХАНАЛІЯ

ПРОВОКАЦІЯ ЧИ ХУЛІГАНСТВО?

Тарас МАРУСИК

Луганський правозахисник Сергій Мельничук, відомий своєю непоступливою позицією в питанні вільного використання української мови на всій території України і, передовсім, на його рідній Луганщині, зазнав нападу хуліганів під гуртожитком, де він мешкає.

Це сталося 9 липня: "О 5 годині ранку я прокинувся від криків і шуму під вікнами, – розповідає С.Мельничук. – Молоді люди – хлопець і двоє дівчат – гукали свого знайого з кімнати № 36. Я зробив їм зауваження, після чого хлопець почав мені погрожувати фізичною розправою, а тоді взявся жбурляти каміння та інші предмети у вікно".

Сергій зафіксував пошкодження на фото і відео, викликав міліцію і спустився на вахту. Там нікого не застав – вахтерка стояла під гуртожитком біля тих хуліганів. Як тільки він ступив за поріг, то відразу одержав несподіваний удар в обличчя від одного хлопця. А мешканець 36-ї кімнати почав бити його по голові і не тільки. Швидка допомога, яку викликав потерпілий, відвезла його до неврологічного відділення лікарні № 4 Луганська, де йому поставили діагноз "струс мозку" і наклали по чотири шви на верхню і нижню губи.

На цьому історія не закінчилася. Через чотири дні йому дозволили вперше після шпиталізації відлучитися на кілька годин з лікарні, щоб він помився і поголився. В кімнаті Сергій виявив зникнення фотоапарату, на який він зафіксував сліди і подію злочину. Викликана ним міліція провела огляд кімнати і зафіксувала факт зникнення фотоапарату. Того ж вечора він повернувся в лікарню і досі там перебуває. А обоє нападників виїхали з гуртожитку в невідомому напрямку.

С.Мельничук – автор книжки "Моя боротьба за мову", лауреат премії імені Олекси Гірника, член Комісії людських та громадянських прав Світового конгресу українців. Представник цієї Комісії в Україні, правозахисник Володимир Богайчук зазначив, що вісім років тому відбулася подібна ситуація, в результаті якої нападники, яких С.Мельничук вважає провокаторами, одержали тілесні ушкодження середньої тяжкості. Але кримінальна справа була порушена не стосовно хуліганів, а щодо нього. Оскільки ця справа досі не закрита, то є всі підстави вважати, що це – чергова провокація.

Це підтвердив і Сергій у розмові зі мною: "Я не став ув'язуватися в цю бійку, розуміючи, що це може бути провокацією. По попередній справі восьмий рік ходжу в суд і доводжу, що я – не верблюд, хоча вже минули максимальні терміни покарання за статтями, за якими мене звинувачують". З огляду на те, що закон дозволяє процедурно затягувати подібні справи, це є способом впливу на таких бунтарів, як С.Мельничук – якщо людина не схиляє голову, то може все життя ходити до суду.

До речі, це не перше побиття відомого оборонця української мови. В грудні 2006 року після прямого етеру на місцевому телеканалі "ІРТА", власником якого є родина Ландиків (зокрема, генеральним директором там "гроза блондинок", "знаментий" Ландик-молодший, Роман), на Сергія з кулаками накинувся депутат Луганської міськради від Партії регіонів Арсен Клінчаєв. Це той самий Клінчаєв, який ініціював пам'ятник "жертвам ОУН-УПА", урочисто відкритий у травні 2010 року за участі зграї високопоставлених "регіоналів". Це він заснував пересувну виставку під назвою "Музей жертв Помаранчевої революції". А в місцевій пресі влітку 2006 року були опубліковані фотокартки, на яких людина, дуже схожа на Арсена Клінчаєва, бере участь у бійці в сесійній залі Верховної Ради України. Отакі герої і "герої".

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ

З НАГОДИ 70-РІЧЧЯ ХАРКІВСЬКО-ПОЛТАВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

13 липня 2012 р., у День собору святих апостолів, у Свято-Дмитрівському катехитично-пастирському центрі м.Харкова пройшли урочистості для вшанування 70-річчя входження Харківсько-Полтавської єпархії на чолі з митрополитом Феофілом (Булдовським) до складу Української Автокефальної Православної Церкви.

Архиєрейську Святу Літургію очолив архиєпископ Харківський і Полтавський Ігор (Ісіченко). Служили майже всі священнослужителі єпархії. Учасників урочистостей привітали найстарший архиєрей УАПЦ в Україні митрополит Галицький Андрій (Абрамчук), архиєпископ Лондонський, Західноєвропейський, Австралійський і Новозеландський УАПЦ Іоан (Дерев'янка), монахині кармелітки, Харківське обласне управління в справах релігій.

Урочиста академія розпочалася доповіддю архиєпископа Ігоря (Ісіченка) "Дорогою творення спільноти" З привітаннями виступили член проводу ОУН (р) Андрій Гайдамаха, Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, відповідальний секретар ХДС Юрій Решетников, голова Харківської організації ВО "Свобода" Ігор Швайка, голова проводу Молодіжного націоналістичного конгресу Сергій Кузан, голова Громадського об'єднання "Поступ" Анатолій Сергієнко, голова Східного регіонального центру Українського Біблійного Товариства Володимир Агафонов, заступник голови Львівського крайового братства апостола Андрія Первозваного Юрій Федів.

Відбувся концерт співочого гурту "Хорея козацька" під проводом Тараса Компаніченка. У трапезній Свято-Дмитрівського храму силами харківських парафіян було організоване чудове святкове прийняття.

У МОЛИТВІ ЗА УКРАЇНУ

Промова Голови Конгресу Степана Брацюня з нагоди 70-річчя Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви

Ваше Високопреосвященство, Всечесніші Отці, дорогі брати і сестри!

Символічно, що стосунки між Організацією Українських Націоналістів і Українською Автокефальною Православною Церквою встановлювались майже того часу, коли Харківсько-Полтавська єпархія об'єдналась з УАПЦ центральних і західних областей.

30 червня 1941 року владика Полікарп Сікорський, адміністратор УАПЦ на західних землях, як і митрополит Української Греко-Католицької Церкви Андрій Шептицький благословили Акт відновлення Української Держави.

Пройде сорок років, і 1981 р. в умовах, коли значення Акту 30 червня піддаватиметься сумнівам з боку не тільки українських політичних організацій, але й значної частини єпископату в діаспорі, два голоси твердо звучать в обороні цієї знакової в нашій історії події – кардинала Йосипа Сліпого і архієпископа Чиказького Костянтина Багана. І чи це також не символічно, що Вас, Владико, 2000 року призначає своїм представником в Україні блаженної пам'яті Костянтин, першоієрарх УАПЦ у вільному світі?! Це ж перед його портретом горить лампадка у притворі Свято-Дмитрівського храму до сорокадення його упокоєння.

Те, що наша держава може повноцінно відбутися лише з міцного християнського підґрунтя – цю позицію поділяли разом з першоієрархами українських Церков провідники ОУН. І ця аксіома підтверджується сьогодні, коли на очах розгортається остання світоглядна криза пострадянської України. І ця ідея, що з атеїзму, поганства чи ліберального світогляду народжуються одні лише "колоси на глиняних ногах", поступово входить сьогодні в суспільну свідомість.

Тим важливіше в цій ситуації видається досвід Харківсько-Полтавської єпархії, що, відродившись на світанку української Незалежності, усі ці роки зберігає канонічну тяглість української православної традиції і єдність українського православ'я у світі.

На значенні Харківсько-Полтавської єпархії та Вашій, Владико, діяльності у церковній площині, наголошувала славної пам'яті Голова ОУН і Конгресу Українських Націоналістів п.Слава Стецько. Вона завжди молилася у Свято-Дмитрівському храмі, коли приїжджала до Харкова. І Ви, Владико, благословляли наші Великі Збори і починали молитвою Провід Конгресу, як бували в цей час у столиці. І ми сьогодні також, як у буремні дев'яності, потребуємо Вашої молитви. Адже боротьба за справжню християнську українську державність триває!

Бажаємо Вам, Владико, і усім парафіям, за які Ви, як архієрей, відповідаєте перед Господом, міцності у вірі і твердості духу. Просимо Вашої молитви, щоб з Божою допомогою скоріше вийшла наша країна з манівців пострадянського світу і скоріше повернулась на дорогу, освітлену для нашої Нації Ісусом Христом.

ПРОЩА

ДО ЗАРВАНИЦІ – ЗА ДУХОВНОЮ СНАГОЮ

Степан БРАЦЮНЬ з сім'єю

Українка, україночка...

14–15 липня у Марійському духовному центрі Зарваниця відбулася Всеукраїнська та молодіжна проща, в якій взяли участь за різними даними близько 120 тисяч прочан з різних куточків України та з-за кордону. Почесними гостями прощі були Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ, Архиєпископ Томас Едвард Галліксон, Апостольський нунцій в Україні, Високопреосвященний Еліас Шакур, Архиєпископ Мелхітської Греко-Католицької Церкви, Преосвященний Антон Коша, Єпископ-ординарій Кишинівської єпархії Республіки Молдова, митрополити, архиєпископи, єпископи УГКЦ і РКЦ в Україні та представники влади й різних політичних сил.

Напередодні всі шляхи, що ведуть до чудотворного місця, були наповнені паломниками. Найбільша група, понад 1500 осіб, традиційно здійснила пішу прощу від катедрального собору Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці в Тернополі. Найбільше часу в дорозі провели прочани з Хмельницького вікаріату. До Зарваниці вони йшли майже тиждень. Ішли здебільшого молоді люди, а значна частина вірних приїхала автобусами, автомобілями та велосипедами.

У суботу, 14 липня, оскільки Всеукраїнська та молодіжна прощі були об'єднаними, після прибуття до Марійського духовного центру Зарваниця Блаженніший Святослав разом з високодостойними гостями зустрівся з молоддю.

Тим часом до Зарваниці паломники продовжували прибувати. Велика кількість священиків уділяли таїнство Покаяння численним прочанам, котрі вишиковувалися в довгі черги.

Вечірню відправу в каплиці біля парафіяльної церкви очолив Владика Йосафат (Говера), Екзарх Луцький. З ним співслужили Владика Василь (Івасюк), Екзарх Одесько-Кримський, і Владика Дмитро (Григорах), Єпарх Бучацький.

Найбільш піднесеним моментом вечора був похід зі свічками від парафіяльного храму до скульптурної композиції Зарваницької Матері Божої, де Блаженніший Святослав у присутності гостей та владик разом з усіма паломниками відправив Молебень до Пресвятої Богородиці *(світлина праворуч вгорі)*. Звертаючись до прочан, він зауважив: "Мати Церква руками Богородиці всіх нас огортає, пригортає до свого материнського серця і наповнює нас небесними дарами, підносить нас до того невидимого духовного світу".

Глава УГКЦ говорив також про важливість Святих Таїнств у житті християнина. Першоієрарх прокоментував жест, який робить священик чи єпископ після уділення Хрещення та Миропомазання, вручаючи новоохрещеному запалену свічку та говорячи такі слова: "Прийми оцю горіючу свічку і старайся в усьому житті твоєму просвічуватися світлом віри і добрих діл, щоб коли прийде Господь, ти міг (могла) світло вийти назустріч Йому зі всіма святими і ввійти беззаборонно у чертог небесної слави Його і царювати з ним у безконечні віки". Блаженніший Святослав зазначив, що свічки, з якими всі прийшли до монумента Богородиці, повинні пригадати кожному саме обітницю, дану після

Хрещення, "бо це світло, яким зараз сяють ваші свічі – є образом самого воскреслого Христа".

"Кожен з вас, кожен християнин покликаний освітлювати світ через свої добрі діла. Цей похід зі свічками – це крок назустріч воскреслому Христові. Дуже прошу вас, освітіть своїм християнським життям ту темряву невірства, яка так щільно огортає сучасний світ", – наголосив Предстоятель Церкви.

У прощі до Зарваниці взяла участь численна делегація Конгресу Українських Націоналістів на чолі з його Головою Степаном Брацюнем. До чудотворного місця прибули конгресівці з Києва та Львова, Тернополя й Волині, Івано-Франківська, Буковини, Закарпаття та інших регіонів. Вони щиро молилися, просили у Всевишнього кращої долі для України та її народу. Серед членів Конгресу особливо багато було молоді.

Після зустрічі із церковними ієрархами молодь продовжила духовну програму в рамках творення Єдиного молодіжного простору та з нагоди 120-ї річниці від дня народження Патріарха Йосифа. Президент ФУКАСТ "Обнова" представила доповідь "Все обновити у Христі". Духовні пісні виконував молодіжний гурт "Глорія" із Бережан (Тернопільщина).

Ще один захід у рамках творення Єдиного молодіжного простору відбувся після походу зі свічками від парафіяльного храму до скульптурної композиції Зарваницької Матері Божої та Молебню до Пресвятої Богородиці. На Співочому полі управа Комісії УГКЦ у справах молоді організувала концертну програму.

Духовно-мистецький вечір презентували: Ірина Зіньковська, заслужена артистка України, Олександр Божик, срібний призер проекту "Україна має таланти", Ярослав Джус, один з переможців цього ж проекту, колектив бандуристів зі Львова "CherryBand", а також інші молодіжні колективи та виконавці. Зі словом привітання та заохочення єднатися для здійснення високих цілей до переповненої арени глядачів звернувся голова Патріаршої комісії у справах молоді о. Ростислав Пендюк.

За матеріалами наших кореспондентів

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

ХУДОЖНИЦЯ, ЯКУ ЗАБУТО:

СПОГАД ЧЕРЕЗ 20 РОКІВ

Тарас МАРУСИК

8 липня сповнилося 100 років з дня народження українського митця драматичної долі, учениці художника Олекси Новаківського Іванки Нижник-Винників.

Уродженка Львова в сімнадцятирічному віці вступила до Малярської школи О.Новаківського, створеної зусиллями митрополита А.Шептицького в 1923 році, і була там, як згадує в спогадах, єдиною дівчиною. Під час навчання виїжджала на пленери в Карпати, бувала і в моєму рідному Яремчі. Вона ж була одним з ініціаторів створення Товариства прихильників мистецтва, яке допомогло не лише вижити школі Новаківського, але й придбати для керівника школи "відпочинковий дім" у теперішній частині Яремча, Дорі. Про це І.Нижник-Винників розповіла мені в далекому 1992 році, коли в складі парламентської делегації ми з Володимиром Панченком уперше завітали в знаменитий "Закуток", колишню садибу Володимира Винниченка.

В 30-х роках минулого століття І.Нижник-Винників почала активно виставляти свої твори на різних виставках, у 1938 році стала членом Асоціації Незалежних Українських Мистців (АНУМ). У міжвоєнний період, незважаючи на ворожість тодішньої польської влади до проявів українського національного життя, у Львові і багатьох містах та містечках Галичини українське культурне життя не зачахало, а друкованих видань українською мовою виходило тоді чимало. Як згадувала художниця, до них додому часто приходила мистецька молодь. Неодноразово бував і трохи старший від неї поет Богдан-Ігор Антонич. Пізніше деякі свої килими-гобелени вона творила за мотивами його поезії: килим "Кличу" – за мотивом вірша "Дві глави з літургії кохання", а в назві килима "Цей цар – це я" – перегук з рядками з іншого вірша – "Підсвідомість":

"Цей цар – це я, палац – душа моя,
Бунт – сон, раби – мої померлі мрії".

1942 року І.Нижник-Винників, як потім з'ясується, назавжди покине Україну. Спочатку потрапить до табору переміщених осіб, а в 1946 році переїде до однієї зі столиць мистецтва – Парижа. Пізніше вона довідається про трагічну долю своїх картин, залишених у Львові. Вони, як і твори інших митців, були спалені новою владою, яка свою московську "культуру" принесла на багнетах і впроваджувала її кулею та репресіями.

Доля І.Нижник-Винників дивним чином переплелася з долею В.Винниченка (з яким вона так і не встигла зустрітися) та його вдови. Згадуючи своє перебування в Парижі, І.Нижник-Винників розповіла нам з В.Панченком, що їй неодноразово радили шукати письменника. Одного дня вона натрапила на некролог. Це було 1952 року. Тоді художниця наважилася написати до вдови Винниченка. Після запрошення Розалії Винниченко Іванка виїхала до Провансу, де розташований Мужен (кілометрів сім від фестивальних Канн). Але до Провансу переїде вона остаточно через п'ять років, поселившись недалеко від Мужену, а в "Закуток" – перед смертю Розалії Винниченко в 1959 році. Вона виконає її заповіт і викупить цей маєток, борги за який Винниченки до кінця так і не сплатили. Останні два тижні життя Розалії І.Нижник-Винників провела з нею.

Саме І.Нижник-Винників стала першою упорядницею архівів Винниченка, які пізніше відправила шістьома чи сімома великими скринями до Колумбійського університету США. Знайшла вона також різні фотокартки, в тому числі й нудистські, адже Винниченки були не лише вегетаріанцями, але й сповідували нудизм. Однак ці фото до США не доїхали. Як розповіла художниця, на пораду професора Володимира Кубійовича ті фото "голяса" були спалені на подвір'ї "Закутку".

В 1961 році до "Закутку" переїхав ще один український художник родом з-під Дрогобича, випускник Краківської академії мистецтв Юрій Кульчицький, який прожив з І.Нижник-Винників понад 30 років.

Іванна Нижник-Винників. Провансальний пейзаж. 1958. Полотно, олія

Пташка з колекції автора

***

Початок нашого знайомства з двома українськими митцями у вересні 1992 року був напрочуд вдалим. Незважаючи на те, що їм було вже по вісімдесят років і їхнє здоров'я похитнулося, зустріли вони нас приязно і з трепетом. Ми з В.Панченком мали рекомендацію професора Сорбонни, теж дрогобичанина Володимира Косика, лист голови парламентського Комітету з питань культури Леся Танюка, а також подяку тодішнього Голови Верховної Ради Івана Плюща на офіційному бланку. І.Нижник-Винників тоді вже дуже погано бачила. Торкнувшись пальцями зображення тризуба на якісному цупкому бланку державної подяки, вона запитала: "Що тут?" – "Тут символ", – відповів їй з наголосом на останньому складі Ю.Кульчицький.

Іванка НИЖНИК-ВИННИКІВ
біля свого ательє Жуан-ле-Пен. 1955 р.

У розмові з нами І.Нижник-Винників не стримувала емоцій, казала, що ще рік тому вони не сподівалися на постання незалежної України, і наш приїзд для них – велике свято: "П'ятдесят літ я не плакала, душа моя плакала, очі – ні. А я плачу тепер, я плачу перед вами і не встидаюсь того. Ви колосальну радість мені справили сьогодні" (цит. за книжкою В.Панченка "Володимир Винниченко: парадокси долі і творчості").

Саме тоді Україні було подаровано робочий кабінет Винниченка: книжкову шафу, два письмові столи, крісло, друкарську машинку "Мерседес", годинник, а також мішечок з дрібкою української землі, яку він возив із собою. За допомогою українських дипломатів Олександра Сліпченка й Олександра Дем'янюка ми спакували всі ці безцінні речі, завантажили на мікроавтобус і відвезли до Марселя. Корабель "Шота Руставелі", який за кілька годин відпливав до Одеси, в особі капітана Юрія Михневича прийняв першу культурну спадщину, яка поверталася в Україну з часу проголошення незалежності. З цієї нагоди на кораблі напередодні вперше підняли Державний прапор України. Винниченкову експозицію було відкрито 1 грудня 1992 року в Кіровоградському краєзнавчому музеї. В моєму архіві зберігся акт прийому меморіальних речей письменника і державного діяча – загалом 20 одиниць.

Під час нашої першої зустрічі і довгих розмов виявилося, що митці не проти були б передати в дар Україні і свої твори та приватні бібліотеки. Крім цього, вони хотіли передати в Україну колекцію графічних робіт відомої у Франції української художниці Софії Левицької, яка померла в Парижі 1937 року. До речі, на їхньому подвір'ї стояла велика піч для випалювання кераміки. Вони готові були її подарувати Львівському інститутові прикладного і декоративного мистецтва (нині це Національна академія мистецтв). Такої печі в цілому Львові не було! Але, як покажуть подальші події, Україна (українці) не спромоглася прийняти цей дар.

Драматичною є подальша історія. Наше друге відрядження випало на католицьке Різдво 1992 року. В "Закутку" ми застали тільки Ю.Кульчицького, який повільно згасав. А І.Нижник-Винників лежала в Канській лікарні після складної операції. Незважаючи на свій стан, вони почергово підписали заповіт (а ми возили його між Муженом і Каннами), в якому, зокрема, було сказано: "…бажаємо у згоді одне з одним, будучи при здоровому розумі, подарувати Українській державі всі наші твори, які ми маємо (графічні, малярські, емалеві, керамічні, килими, коляжі, ляльки в українських строях)". Під заповітом стоїть дата 26 грудня 1992 року. Бажання передати свої твори і графіку С.Левицької митці підтвердили і в листі на ім'я голови парламентського комітету Л.Танюка. Нам довелося також на прохання Ю.Кульчицького посортувати всі твори перед можливим перевезенням їх в Україну. Та цією роботою нам не довелося скористатися.

По-перше, з огляду на Різдво жодна нотаріальна контора не працювала, ми ж змушені були повертатися в Україну. По-друге, І.Нижник-Винників померла 9 січня 1993 року, а Ю.Кульчицький відійшов у засвіти 25 січня. По-третє, чиновники новоствореної Комісії з питань повернення культурних цінностей в Україну і тодішній апарат Кабінету Міністрів намагалися завадити нашому новому відрядженню (а рахунок ішов на тижні). Розпорядження на поїздку тодішній прем'єр-міністр Л.Кучма підписав 25 січня, у день смерті останнього з двох муженських могіканів, але й це не допомогло одержати фінансування. Тож заповіт, складений не у відповідності до французького законодавства (треба було, щоб кожен написав окремий заповіт, а не один з двома підписами), мав тільки моральну силу. Це якщо коротко розповідати, бо не хочеться розводитися про сумне.

***

Українські художники не боялися експериментувати. З часом вони стали відомим у Провансі керамістами. Ще до переїзду в Мужен І.Нижник-Винників опановувала мистецтво кераміки в одному ательє з М.Шагалом, який так і не зумів осягнути секретів цієї творчості, але вельми цікавився роботами Іванки. Пізніше вона познайомилася з П.Пікассо, якого у розмові з нами схарактеризувала так: "Пікассо – то був чорт, він мав якусь магнетичну силу". Знаменитий художник мав маєток у Мужені і часто там працював. І.Нижник-Винників бувала в нього і навіть випалювала в його майстерні свої керамічні твори. Як зазначила Х.Береговська у своїй статті про неї, "Пікассо був вражений тріадою гуцульських кольорів (жовтого, зеленого і коричневого) та стилізованим народним примітивним українським малюнком, з яким він ознайомився через керамічні твори української художниці" http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/nazo/2008_1-2/z12beregov-sym.pdf.

Українська письменниця з Бразилії Віра Вовк написала, що І.Нижник-Винників "належить до племени тих людей, яким мистецтво стало літургією, які моляться своїм творчим дійством. Таким мистцям зайві всякі похвальні фіміями, бо вони осяяні глибинним сонцем своєї душі".

В мерії Мужена, в залі одружень, зберігаються її нашивні килими-гобелени, зокрема твір "Вїступи щастя" (у французькому варіанті назви "Вершники щастя" – "Les cavaliers du bonheur"). Кілька днів тому на мій запит в мерію цього французького містечка відділ культури підтвердив, що килими І.Нижник-Винників виставлені там на постійній основі.

І на закінчення. Мені довелося привезти в 1993 році прах української художниці в Україну, як вона заповіла їхньому (і моєму) найближчому другові, французові Люсьєну Борня (він був знайомим також зі своїм сусідом В.Винниченком). Цей благородний лісоруб-провансалець беріг пам'ять про українців, з якими його звела доля, до останніх днів життя. Він помер через день після свого 90-річчя 8 лютого ц.р.

А прах я передав представникам Національного музею у Львові. Таким чином львів'янка повернулася на свою рідну львівську землю і похована на Янівському цвинтарі.

НА СТОРОЖІ МОВИ

Коордрада з питань захисту української мови при Київському "Меморіалі" ініціювала відкритий лист трьох відомих науковців НУ "Києво-Могилянська академія", який 13 липня 2012 року за дорученням 72 інститутів громадянського суспільства направлений Президентові України В.Януковичу із закликом ужити всіх заходів, щоб законопроект "Про засади державної мовної політики", який збурює суспільство, розколює Україну і зазіхає на її конституційний лад, був знятий із розгляду.

Автори листа пропонують створити робочу групу, сформовану, серед іншого, з представників відповідних структур громадянського суспільства та експертного середовища, для підготовки концептуально іншого законопроекту.

В листі наголошується: "Якщо Ви хочете бути Президентом усієї України, а не іграшкою в руках антиукраїнських сил, Вам варто припинити загравання з ними та утримуватися від співучасті в діях, спрямованих на підрив основ незалежної державності України".

Тарас МАРУСИК.
Координаційна рада з питань захисту української мови
при Київській міській організації товариства "Меморіал" ім. В.Стуса

Відкритий лист до Президента України Віктора Януковича

Пане Президенте!

11 липня ц.р. під час зустрічі з Клубом головних редакторів ЗМІ країн СНД, відповідаючи на запитання щодо перспектив законопроекту "Про засади державної мовної політики", Ви наголосили: "Найкращий орієнтир у цьому питанні – Європейська хартія про мови"; "наскільки цей закон відповідає цій хартії, її стандартам – мають сказати експерти". Крім того, Ви сказали, що "законодавці – ініціатори цього закону" запевнили Вас, що "він пройшов експертизу Венеціанської комісії". Напередодні Ваш представник у Верховній Раді повідомив, що 7 липня ц.р. Ви доручили Кабінетові Міністрів підготувати зміни до щойно проголосованого владною парламентською більшістю мовного законопроекту. Складається враження, що ініціатори законопроекту і Ваше оточення готують "легітимізацію" шахрайським чином сфабрикованого 3 липня ц.р. антиконституційного акту та налаштовують Вас на його підписання.

У зв'язку з цим хотіли б звернути Вашу увагу на такі обставини.

1. В ієрархії правових актів, які визначають засади державної мовної політики і порядок застосування та підтримки мов, вищу юридичну силу має не Хартія, а Конституція України. Саме ст. 10 Конституції України, а не положення Хартії, повинна бути "найкращим орієнтиром" в оцінці законопроекту. На думку українського експертного середовища, законопроект Ківалова-Колесніченка в багатьох принципових моментах не відповідає вимогам Основного Закону та Рішенню Конституційного суду України від 14 грудня 1999 р. № 10-рп/99 про офіційне тлумачення статті 10 Конституції України.

Порівняно з Конституцією України, яка визначила засади мовної політики та загальний порядок застосування мов, Хартія лише заохочує держави до вільного вибору перелічених у ній факультативних рамкових заходів на підтримку використання тих "історичних регіональних або міноритарних мов Європи, декотрим з яких із плином часу загрожує зникнення". При цьому преамбула Хартії передбачає, що "захист і підтримка регіональних або міноритарних мов не повинні здійснюватись на шкоду офіційним мовам та необхідності вивчати їх".

2. Законопроект Ківалова-Колесніченка справді пройшов експертизу Венеціанської комісії, але його автори, вочевидь, приховали від Вас оцінку, яку виставила Комісія їхньому "продукту". У висновках Венеціанської комісії від 2 грудня 2011 р. відзначено, що зміст документу, попри проголошені в ст. 5 цілі і принципи, свідчить про те, що в самому законопроекті закладені механізми домінування російської мови на шкоду українській мові як державній.

Венеціанська комісія закликала авторів законопроекту до ретельного перегляду термінології і послідовного її застосування в тексті законопроекту, а головне – вона наполягає на пошуку українськими законотворцями "справедливого балансу між захистом прав меншин, з одного боку, і збереженням державної мови як інструменту інтеграції суспільства, з іншого" (пп. 66, 68). Отже, згідно з висновком Венеціанської комісії, законопроект потребує подальшого грунтовного опрацювання.

Законопроект також був негативно оцінений у висновках усіх профільних установ НАН України – Інституту мовознавства (16.09.2011 р.); Інституту української мови (22.09.2011 р.); Інституту політичних та етнонаціональних досліджень (22.09.2011 р.); Інституту держави й права (05.09.2011 р.); Українського мовно-інформаційного фонду (09.09.2011 р.); Академії наук Вищої школи (16.09.2011 р.); Інституту філології Київського Національного університету ім. Тараса Шевченка (20.09.2011 р.).

Законопроект Ківалова-Колесніченка зазнав нищівної критики у висновках органів державної влади України, а саме: Міністерства фінансів України (09.09.2011 р.) та Міністерства юстиції України (27.09.2011 р.), Комітетів Верховної Ради України – з питань культури і духовності (23.09.2011 р.) та з питань бюджету (03.11.2011 р.), а також Головного науково-експертного управління Верховної Ради України (23.05.2012 р.).

На слуханнях, проведених Комітетом з питань культури і духовності Верховної Ради України (20.06.2012 р.), законопроект "Про засади державної мовної політики" було визнано таким, що не відповідає вимогам Конституції України і потребує докорінної концептуальної переробки.

3. Від моменту внесення законопроекту його проходження у Верховній Раді супроводжувалося системними та грубими порушеннями ст.ст. 82 і 84 Конституції України та Закону України "Про Регламент Верховної Ради України". Апарат парламенту зареєстрував законопроект на порушення вимог ч. 3 і ч. 6 ст. 91 Закону України "Про Регламент Верховної Ради України", оскільки його автори не подали фінансово-економічного обґрунтування та порівняльної таблиці із зазначенням змін до чинних законів України, пропонованих розділом 11 Перехідних положень законопроекту.

Під час розгляду законопроекту у першому читанні 5 червня ц.р. було порушено ст. 102 Закону України "Про Регламент Верховної Ради України": законопроект голосувався без обговорення його основних принципів, положень, критеріїв та структури. При цьому голосування здійснювалося з порушенням ст. 84 Конституції України, яка вимагає особистого голосування кожним народним депутатом.

Під час вечірнього засідання Верховної Ради 3 липня ц.р. порушення регламенту заохочував своїми маніпулятивними "технологіями" перший заступник Голови Верховної Ради України Адам Мартинюк, який з голосу, без рішення погоджувальної ради і розгляду внесених народними депутатами численних поправок, поставив на голосування питання щодо позачергового включення до порядку денного законопроекту №9073 "Про засади державної мовної політики". Воно провалилося ("за" було подано 219 голосів). Друге голосування стосувалося пропозиції головуючого ще раз повернутися до щойно "проваленого" питання щодо зміни у порядку денному (результат: "за" – 241). Після цього Адам Мартинюк не поставив на голосування питання про включення до порядку денного даного законопроекту, а одразу, навіть без зазначення редакції, в якій голосується законопроект, поставив на голосування питання про прийняття законопроекту № 9073 в цілому ("за" – 248 голосів). **Таким чином, було проголосовано питання, навіть не включене до порядку денного, а головне – абсолютно не підготовлене до голосування.**

З погляду права і факту, обговорення, голосування й ухвалення мовного законопроекту в другому читанні не відбулося і не могло відбутися в принципі, оскільки головний комітет відповідно до положень глави 20 Закону України "Про Регламент Верховної Ради України" продовжував працювати над його підготовкою до другого читання у зв'язку з великою кількістю поправок (понад 2000). Саме тому законопроект не був (і не міг бути!) завізований головою профільного комітету, керівником секретаріату цього комітету, керівниками юридичного і редакційного апарату Верховної Ради, як того вимагає ч. 1 ст. 117, а також не був (і не міг бути!) розданий народним депутатам "не пізніше як за десять днів до дня розгляду цього законопроекту на пленарному засіданні Верховної Ради". Через відсутність підготовленого до другого читання законопроекту неможливо було виконати вимоги ст. 119 регламенту щодо постатейного обговорення і голосування поправок на основі порівняльних таблиць та узгодити остаточний текст закону. Отже, народні депутати проголосували за документ, якого в правовому сенсі не існує, за документ-фантом, до того ж – знову з порушенням ст. 84 Конституції України.

4. Спроба "вдосконалити" неіснуючий документ за допомогою структур підконтрольного Вам Кабінету Міністрів є нічим іншим, як продовженням грубих порушень Конституції України та Закону України "Про Регламент Верховної Ради України". Така спроба нелегітимна і з тієї причини, що доопрацювання законопроектів, які є на розгляді Верховної Ради, та погодження їхніх остаточних текстів має відбуватися лише в рамках парламенту і відповідно до процедур, встановлених главою 20 Закону України "Про Регламент Верховної Ради України".

Таким чином, Ви не маєте жодних підстав розглядати рішення Верховної Ради від 3 липня 2012 року стосовно законопроекту "Про засади державної мовної політики" як ухвалення закону, оскільки такого закону в принципі не існує. Навіть якщо це рішення буде підкориговане Кабінетом Міністрів, такий документ не може вважатися законом. Підписавши примарний акт, "ухвалений" із безпрецедентними порушеннями Конституції України та Закону України "Про Регламент Верховної Ради України", Ви вчините неправомірні дії і станете співучасником фальсифікації, що тягне за собою моральну, політичну та кримінальну відповідальність.

Як гарант Конституції України, Ви повинні вжити усіх заходів, щоб антиконституційний законопроект Ківалова-Колесніченка, який збурює суспільство, розколює Україну і зазіхає на її конституційний лад, був узагалі знятий з розгляду. Вважаємо, що оптимальним шляхом виходу з ситуації могло б бути створення робочої групи, сформованої, серед іншого, з представників відповідних структур громадянського суспільства та експертного середовища, для підготовки якісно нового законопроекту "Про порядок застосування мов в Україні" у відповідності з вимогами Конституції України та з урахуванням європейського досвіду у сфері мовної політики.

Якщо Ви хочете бути Президентом усієї України, а не іграшкою в руках антиукраїнських сил, Вам варто припинити загравання з ними та утримуватися від співучасті в діях, спрямованих на підрив основ незалежної державності України. Сподіваємося, Ви не бажаєте, щоб Ваше президентство призвело до руйнації української державності.

Володимир ВАСИЛЕНКО,
професор Національного університету
"Києво-Могилянська академія",
доктор юридичних наук, один із розробників
Закону "Про мови в Українській РСР",
Надзвичайний і Повноважний Посол України;
Лариса МАСЕНКО,
професор Національного університету
"Києво-Могилянська академія",
доктор філологічних наук;
Володимир ПАНЧЕНКО,
професор Національного університету
"Києво-Могилянська академія",
доктор філологічних наук, народний депутат
України першого скликання

Київ, 13 липня 2012 р.

За дорученням:
Координаційної ради з питань захисту української мови при Київській міській організації товариства "Меморіал" ім. В.Стуса;
Всеукраїнського Комітету на захист української мови;
Народного комітету захисту України;
Конгресу національних громад України;
Української Всесвітньої Координаційної Ради;
Спілки офіцерів України;
Всеукраїнської громадської організації "Громадський рух "Не будь байдужим!";
Громадянського руху "Відсіч";
Харківської правозахисної групи;
Київської міської організації товариства "Меморіал" ім. В.Стуса;
Асоціації єврейських організацій та громад України;
Ліги українських меценатів;
Всеукраїнської громадської наукової організації "Експерти України";
Руху добровольців "Простір свободи";
Всеукраїнської громадської молодіжної організації "Національний Альянс";
Всеукраїнської молодіжної громадської організації "Дебатна Академія";
Секретаріату Національної спілки письменників України;
Асоціації українських письменників;
Міжнародної громадської організації "Конгрес захисту української мови";
Фундації ім. Олега Ольжича;
Громадського руху "Вільний простір";
Всеукраїнської профспілки "Народна солідарність";
Громадського об'єднання "Українська справа";
Всеукраїнського товариства "Просвіта" імені Тараса Шевченка;
Центру громадянських свобод;
Київського благодійного фонду імені О. Гірника "Українським дітям – українське слово";
Мистецького об'єднання "Остання барикада";
Громадської організація "Вікімедіа Україна";
Центру громадських ініціатив "Інформаційне суспільство";
Самоврядної альтернативної мережі (САМ);
Комітету захисту українських журналістів;
Київського центру журналістських досліджень країн ГУАМ "Шовковий шлях";
Об'єднання "Своя правда";
Товариства української мови Київського національного університету імені Тараса Шевченка;
Громадської ініціативи "Кіно-переклад";
Центру UA;
Холодноярської ініціативи;
Громадської організації "Мамай" (Мобільна Аґенція Мистецьких АкціЙ);
Фонду розвитку аудіовізуальних мистецтв "Кришталеві джерела";
Об'єднання студіюючої молоді "Зарево"

Всього 72 інституції громадянського суспільства.

НАЦИЗМУ – НІ!

У КРИМУ РОСІЙСЬКИЙ ШОВІНІЗМ ПЕРЕРОСТАЄ В НАЦИЗМ

У Криму в органах влади повністю нехтують державною мовою, відмовляючи україномовним громадянам у їхніх правах, стверджує голова Кримської організації Конгресу Українських Націоналістів Василь Овчарук.

За його словами, йому відмовили у праві заповнювати документи українською мовою в управлінні соціального захисту Залізничного району Сімферополя. Коли працівниця управління дала В. Овчаруку текст заяви російською мовою, в яку він мав внести свої персональні дані, він попросив надати йому цей документ українською, але йому категорично відмовили.

"Зневага до всього українського, в першу чергу, до державної мови, в Криму останнім часом сягає апогею. В органах державної влади україномовні громадяни почувають себе принижено, бо їм свідомо, часто в грубій формі, відмовляють у праві на обслуговування державною мовою", – каже Василь Овчарук.

Політик вважає, що російський шовінізм у Криму переростає у відвертий нацизм.

"Якщо у силу вступить таки горезвісний Закон "Про засади державної мовної політики" авторства українофобів Колєсніченка-Ківалова, українська мова в Криму буде знищена повністю, і ми, україномовні кримчани, не матимемо навіть змоги юридично захистити свої права. Українці почуватимуться в Криму як нелегальні мігранти", – наголошує голова Кримського КУН.

На знак протесту проти українофобської політики, яку проводить у Криму Партія регіонів, Василь Овчарук відмовляється від Соціальної карти кримчанина, яку запроваджує серед певних категорій населення уряд АР Крим.

Прес-служба КУН

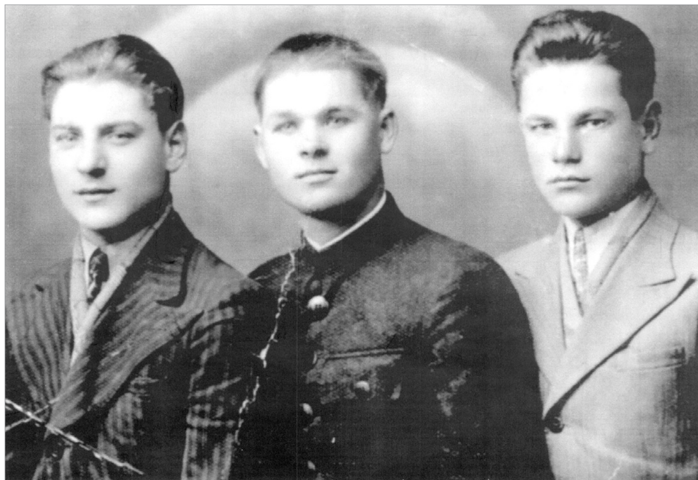
ЗВИТЯЖЦІ

ПРИСЯГУ УКРАЇНІ НЕ ЗЛАМАВ –

НІ В ОУН, НІ НА ФРОНТІ, НІ В ГУЛАГУ

Член ОУН і УПА, червоноармієць, політичний в'язень Луцької тюрми і ГУЛАГу – круті життєві віражі волинянина Дмитра Мулярчука можуть стати основою пригодницького кіносеріалу. У свої 93 роки він зустрічається із молоддю, ходить на Богослужіння до церкви, відвідує громадські заходи, уважно стежить за політичними подіями в Україні.

Інакше долати виклики долі він не міг. Уся родина Мулярчуків (а в сім'ї було восьмеро дітей) у селі Забороль була осередком національно-патріотичного життя. У їхній хаті в міжвоєнний час розташовувалися товариства "Просвіта" і "Сільський господар", діти належали до дитячої організації "Пласт". За прикладом старшого брата Кузьми, який із 17 років очолював "Просвіту", Дмитро у 1936 році вступив до Організації українських націоналістів. "ОУН у нас була дуже поширена – понад 80 відсотків односельчан входило", – зазначає Д.Мулярчук. Рік сусідський товариш випробовував Дмитрика перед тим, як йому запропонували ряди націоналістів, – такі були правила вступу. Лише тоді, вночі, в Тарасовій долині села відбулося заприсяження на вірність Богу й Україні. "Оту присягу й ношу в серці все своє життя. Вона – мій поводир", – згадує Дмитро Уласович.

Члени ОУН Олександр ПОЛІЩУК, Дмитро МУЛЯРЧУК, Юхим ТОКАРСЬКИЙ

У Луцьку тюрму на три роки ув'язнення засудила польська влада Дмитра Мулярчука за членство в ОУН. Відбував свій термін спільно з багатьма однодумцями, аж доки німці не розбомбили тюрму у 1939 році після нападу на Польщу. Тоді охорона всім засудженим до чотирьох років дала волю, інших перевели у спецтюрму для українців під назвою Береза Картузька.

Але повернутись додому було нелегко – вслід за поляками прийшла радянська влада, яка одразу розпочала масові арешти оунівців. Тривалий час Дмитро переховувався у людей, у дворах, проте люта зима 1940 року заставила прийти в рідну хату. Ще й північ не минуло, як у двері загрюкали енкаведисти і розпочали обшук. У френчі знайшли записку з піснею, де були слова "воскресне держава і Україна встане з тюрм". Це стало приводом для арешту. Дивовижна спритність молодому парубку дала можливість вирватися з хати і втекти. Якби не втік, то був би серед тих, кого НКВС розстрілював у червні 1941 року в Луцькій тюрмі. Сім'ю репресували і вивезли в Тюменську область, молодшого брата Володимира засудили на 10 років концтаборів.

Знову рік Дмитро переховувався від людей, які думали, що його заарештували. Долучившись до підпілля ОУН, разом із групою волинян через Польщу перейшов у Німеччину. Спочатку в Австрії працював на прокладенні доріг у горах біля кордону зі Швейцарією, згодом у Берліні найнявся на пральну фабрику. А коли довідався, що радянської влади на Волині вже нема, то разом із іншими оунівцями повернувся на рідну землю.

Із рідних у селі вже нікого не знайшов. У 1942 році одружився на сусідці Марії, яка також була пластункою і членом ОУН. Дмитро продовжував діяти в ОУН і допомагав Українській Повстанській Армії аж до припинення нею бойових дій на Волині.

У 1944 році повернулася радянська влада й оголосила загальну мобілізацію. Дмитра і ще кількох хлопців примусово рекрутували в Червону армію, завезли в місто Татіщево. "Там ми ледь з голоду не повмирали, було так, що хлопці вішалися з відчаю. Але я вижив. Послали на фронт у Латвію. Перший Прибалтійський фронт. Я був кулеметником. Від звання старшого сержанта відмовився, бо присягу приймав в ОУН і не хотів, щоб свої вважали мене зрадником", – розповідає Д.Мулярчук.

Невдовзі на фронті волинський кулеметник отримав важке поранення, через яке втратив кисть руки. Після лікування у госпіталі під Москвою 25 березня 1945 року повернувся в рідне село. Отримав фронтові нагороди. У сім'ї Мулярчуків народилася донечка. Але сімейне щастя тривало недовго – у 1946 році радянська влада заарештувала Дмитра за те, що "був у банді ОУН". Знову сидів у Луцькій тюрмі, як і за Польщі, потім засудили на 10 років ув'язнення і 5 років позбавлення громадянських прав.

У мордовських концтаборах часто дивувалися – фронтовик – інвалід війни і оунівець. Працював на прасуванні одягу для в'язнів і там брав участь в українському підпільному русі опору політв'язнів, який організовував самозахист від сваволі кримінальних злочинців.

Майже через 10 років, у 1955 році, Дмитро Мулярчук був звільнений і висланий у Кемеровську область. Він приїхав у місто Кісельов, куди на довічне поселення були вигнані з рідної домівки його дружина і дитина. Марія Мулярчук на поселенні працювала дояркою і заслужила пошану за старанність. "Марусю, Мітька йде!" – кричали виселені односельчани, а вона бігла назустріч, тримаючи на руках уже величеньку дівчинку, і плакала від щастя, що вони знову разом.

Їх уже ніхто не чекав в Україні. 14 років прожили в засланні. Дмитро Мулярчук працював на залізниці, здобув авторитет за сумлінну працю і повагу серед друзів. Зумів повернути свої документи і нагороди, вилучені під час арешту в 1946 році. Але душа прагнула повернутися в Україну.

Квитком додому стала хата. За допомогою друзів зумів побудувати добротну садибу з садком і криницею на подвір'ї. Продав, а за виручені кошти поїхав з сім'єю на рідну Волинь.

У Луцьку, як колишній фронтовик, отримав ділянку землі й знову побудував хату. У ній мешкає й донині. Понад 20 років тому померла дружина. Він часто з любов'ю згадує її дивовижно життєрадісний характер і силу духу. 10 років жив самотньо, а потім запросив у будинок внука і внучку. Так і живуть понад десятиріччя разом. Дмитро Мулярчук тішиться правнуками і вірить, що вони житимуть у такій Українській державі, про яку він мріяв у рядах ОУН.

Леся БОНДАРУК
"Волинь", ч.67

АКЦЕНТИ

ПОХВАЛИ МЕНЕ, МОЯ ГУБОНЬКО...

Отакі Біг-борди, як цей, що на світлині, виставила Партія Регіонів в Запоріжжі через кожні п'ятдесят кроків. Гляньте, що вони пишуть: "Партія регіонів – партія реальних справ!", "Обіцяному – вірити!" (на печаті), "2012 – реконструйована обласна дитяча лікарня", а потім ще й "галочка" поставлена. Це – щоб непосвячений у справи громадянин, прочитавши, сказав: "Ось яка гарна Партія регіонів! За власний кошт дитячу лікарню реконструювала! Ось за кого треба вкинути бюлетень на виборах!"

А якщо добре розібратися, то все це – локшина на вуха виборців. Адже жодної гривні Партія регіонів не вклала в реконструкцію лікарні. Чому так упевний? Бо якби вона внесла хоч копійку, то засоби масової інформації, контрольовані нею, не просто кричали б про це, а плигали б від радості.

Доказом є й публікація в газеті "Запорізька правда". Цитую: "У Запорізькій області з робочою поїздкою побував заступник Міністра економічного розвитку та торгівлі України Володимир Бандуров, призначений куратором нашого регіону від Кабміну. Урядовець, зокрема, відвідав обласну дитячу клінічну лікарню, ознайомився з результатами реконструкції, проведеної **за кошти держбюджету** (підкреслення моє – **П.Ю.**), а також з роботою кількох її відділень".

Тихо й мирно протягом десяти років чиновнички брали кошти з бюджетів усіх рівнів – трохи з міського, трохи з обласного, а особливо з державного та вкладали їх у реконструкцію лікувального закладу. Причому, це робили не тільки представники Партії регіонів при владі. До них такі ж гроші (із податків громадян) вкладали туди й "помаранчеві" керівники. Але вкладали й мовчали. При біло-голубих реконструкцію закінчили. Що ж, молодець не той, хто починає справу, а той, хто закінчує.

До речі, автор переклав українською всі їхні гасла регіональні на біг-бордах. Адже в їхньому середовищі державна мова звучить не частіше, ніж іврит або італійська. І те, чого вони добиваються законом "Ка-Ка" (Колесніченка-Ківалова), ясно, як Божий день, – аби про українську й згадувати ніхто не міг.

Ось так правляча партія позичає очей у Сірка. Не в славнозвісного отамана, звичайно, а в собаки. У народі про таких самохвалів кажуть: "Похвали мене, моя губонько, бо я тебе аж до вух розздеру!" Жаль тільки, що не всі запоріжці це бачать, а ще менше аналізують те, що навішали на вулицях, а ще більше – їм на вуха.

Пилип ЮРИК,
прес-секретар Запорізької ОО КУН,
член НСПУ

 ЄДНІСТЬ

В УКРАЇНІ 46 МІЛЬЙОНІВ ЯЗИКІВ, АЛЕ МОВА В НАС ОДНА

– молодь зі стадіонів іде в політику

Банер із написом "В Україні 46 мільйонів язиків, але мова в нас одна" розгорнули вболівальники київського "Динамо" 14 липня на столичному стадіоні "Олімпійський". Ідея зробити так виникла за тиждень до матчу з донецьким "Металургом".

Уболівальники київського "Динамо" долучилися до протестів проти мовного законопроекту Ківалова – Колісниченка. Перед матчем першого туру чемпіонату України проти донецького "Металургу" 14 липня на трибунах стадіону "Олімпійський" розгорнули банер із написом "В Україні 46 мільйонів язиків, але мова в нас одна". При цьому співали національний гімн.

– Одразу кілька фанатських груп висловили бажання підготувати якийсь текст із даного питання, – каже 25-річний Петро, член одного з ультрас-угруповань. – З кількох ідей зупинились на цій, вона сподобалася більшості. Задум виник десь за тиждень до матчу. Кілька днів це все обговорювалося усіма зацікавленими.

На виготовлення банера пішло два балони фарби.

– За 30 хвилин таке робиться, – продовжує Петро. – Як матеріал використали найдешевшу підкладочну тканину. Купили її за власні кошти, нас ніхто не спонсорує. Зазвичай подібні акції оплачуються із загального фонду, що утворюється від продажу ультрас-атрибутики та абонементів на ультрас-сектори. Цього разу одна ініціативна група вирішила взяти витрати на себе.

Пронести банер на стадіон було непросто.

– Дуже мала ймовірність того, що з нинішньою ситуацією в країні такий текст дадуть пронести на стадіон. Але все одно є багато способів це зробити. Не буду розповідати, який із них ми використали цього разу.

Чимало "динамівських" фанів – російськомовні.

– Більшість ультрас вільно володіють і російською, і українською. Але державна мова в нас одна, тому абсолютно всі схвально поставилися до такої акції. Це не позиція невеличкої групи людей – це позиція всіх ультрас "Динамо". До речі, всі сайти "динамівських" ультрас україномовні.

Цікавлюся, чи слід очікувати повторення подібних акцій.

– Уже кілька років поспіль усі нові пісні й "заряди", що виконують ультрас на трибуні, створюються лише українською мовою. Тобто, своє ставлення до української ми показуємо постійно. А цього разу продемонстрували наше ставлення до закону, – каже Петро.

За матеріалами сайту: www.white-blue.kiev.ua

 НЕ МОЖУ ПРО ГАНЬБУ І НАРУГУ ПРОЗОЮ...

Віктор ҐУДЗЬ,
Голова Мелітопольських міських організацій КУН та "Просвіти",
заслужений працівник освіти України

ЧУХРАЇНЦІ

Німі, незрячі гречкосії –
Які самі, такі й месії:
Ведуть, як бидло, до Росії.
Бо в азіатськім хомуті
Рабу зручніше у житті:
Душі метатися не треба
Ні до Вкраїни, ні до неба.
Глибока колія пробита –
Керманич є і є корито...
Здавалось, рухнула тюрма,
Та бандюковичів чума –
І чухраїнці – хохлома.

РОСІЯНАМ

Хай Місяць світло відбиває і вночі,
Російської хай мови б'ють "ключі"
І Пушкіну за Слово славословлять!
Хай "язиком" в країні моїй мовлять
І радіо, що "Русскоє" "ізловлять"
Уродженці Калуги й москвичі!

Нічого, що присвоїли ви Русь, –
Я залюбки з "источніка" нап'юсь:
Всі мови в світі гарні і багаті.
Не плюйте й ви в криницю біля хати.
Не треба нам джерела доливати.
Із "двуязичієм" – ніколи не змирюсь.

УКРАЇНО!

Україно наша,
Україно мила!
Скільки сила вража
Кров твою цідила!
Україно мила,
Україно наша!
Ти нас породила
Не для муки наче.
Чом же твої внуки
І бабусі сиві
Мають нині скніти
І збідніли ниви?
Де зерно в полові?
Чом глумляться зайди
Над вкраїнським словом?
Де Богун і Байда
Й сім'я вольна, нова?
Час подати голос
І синівську силу,
Щоб налився колос
Щоб змініли крила.
Щоби гидь і смерди
Не лише за сало,
А за поступ твердий
Край наш шанували.

НА ЗАЯВИ ЯНУКОВИЧА

Я – українець в Україні,
Для неї плоть моя і кров.
Тисячоліття і понині –
Ніхто мене ще не зборов!

Я з-під копит вставав монгольських,
Немов у березні трава.
Із кайданів звільнивсь московських –
Душа не скорена – жива.

Не заздрю я сусідській долі,
Кажу поярмленій юрбі:
І пісні й хліба в нас доволі,
Ми в рідній хаті – не ізбі.

Звучати буде рідне слово
З-попід Карпат і до Дінця
Гряде у край іще обнова,
Нема нам скону і кінця!

ТАРАСОВЕ СЛОВО

Імперські стоять бастіони
В країні троїстих музик.
В атаку ідуть "Регіони"-
Багнетом у мову – язик.
А мову ж несли наші люди
Крізь тюрми, світи і віки
Не задля того, щоб іуди
Зміняли її в язики.
Подай же нам, Господи, сили
І духу додай Кобзаря!
Щоб землю свою захистили,
Шикуй нас, Вітчизно, у ряд!
Прийде за пітьмою світання,
Прокинеться рідна земля,
Тарасовим словом вітання
Промовить Вітчизні маля.

 ПАМ'ЯТЬ

ТАЄМНИЦІ ГОРИ ПІКУЙ

Цього листа до редакції газети приніс Василь Булеца. Він живе в Бучі, неподалік Києва. Зараз лікується в столиці. Йому 85 років. Сам родом із Львівщини.

"Совість заставляє мене написати про те, який злочин зробили червоні командири в районі гори Пікуй, звідки починалася лінія оборони Арпада, з сильними укріпленнями, які мадярські війська будували роками", – пише друг Василь. У вересні 1944 року мадярські війська зайняли оборону в районі гори Пікуй. Всі підступи до гори були заміновані піхотними мінами в чотири ряди. Оборона була недоступна. Червоні командири примусово гнали ненавчених людей із Бродівського і других районів Галичини, яких військові польові военкомати силою забирали на війну.

Коли починалися атаки, то в селі було чути, як кричали. Після кожної атаки везли на підводах багато поранених, які дуже просили води. Я запитав у пораненого, звідки він родом? Він відповів, що з села Ясенів Бродівського району, а також сказав, що мадяри вбили багато людей, і назвав прізвище Дмитро Сиротник з села Поникви Бродівського району.

Бої в районі гори Пікуй тривали понад два тижні. Окрім піхоти, там воювали мінометні роти, артилеристи і авіація. Як мадяри відступили, в селі появилися прикордонники, які понад два роки не допускали нікого до місця боїв. Ніхто не знає, скільки людей там загинуло. Одному Богу відомо. Немає жодної могили. Це москалі так помстилися, бо загиблі – з Західної України.

Прошу встановити про них правду, скільки їх вбили і звідки вони.

Може, звернутися в Центральний архів Російської Федерації м.Подольськ, там повинні зберегтися документи частин Червоної Армії, які воювали в районі гори Пікуй.

Люди, яких тут вбили, заслуговують, щоб про них збереглася пам'ять. Треба поставити їм пам'ятник у селі Гусне, що розташоване біля підніжжя гори Пікуй.

Надзвичайно прошу редакцію надрукувати мого листа про гору Пікуй. Може, хто залишився живий і доповнить те, що я написав, а написав я істинну правду. Крім мене, про це більше ніхто, напевно, не пам'ятає. Я народився в селі Гусне і добре пам'ятаю ці бої на горі Пікуй.

Від редакції. Гора Пікуй (1408 м н.р.м.) – найвища вершина Вододільних Бескидів і усього пасма Бещад, найвища географічна точка Львівської області, розташована на межі Львівської та Закарпатської областей.

 ГЕРОЯМ – СЛАВА

Львівські альпіністи назвуть гору на Кавказі на честь Степана Бандери

Ірина УЗЛОВА

Львівські альпіністи з клубу "Екстрем" учора здійснили сходження на безіменну вершину висотою 4125 м у районі Казбегі на кордоні Грузії та Росії. У рамках громадської акції "Герої України на вершинах світу" цю гору вони планують назвати на честь лідера ОУН Степана Бандери. У штурмі вершини взяли участь шість досвідчених альпіністів-українців, із них п'ятеро львів'ян та один тернополянин. Профінансував акцію тернопільський громадський діяч Михайло Апостол.

"Згідно з результатами соціологічних опитувань, Степан Бандера – найзнаменитіша людина в Україні. Зважаючи на те, скільки вершин носять імена славетних героїв, ми вирішили зайнятися пошуком такої вершини, яку можна було б назвати на честь Бандери", – розповів керівник групи альпіністів львівського гірського клубу "Екстрем" Мар'ян Нищук.

Підкоривши гору, альпіністи планували встановити там меморіальну дерев'яну таблицю з іменем Степана Бандери та розгорнути прапори України й УПА. За словами учасників сходження, невдовзі вершина отримає назву офіційно. Альпіністи та представники Львівської, Тернопільської й Івано-Франківської областей звернуться з відповідним листом-проханням до Грузинського географічного товариства. За словами Нищука, у жовтні вони хочуть поїхати в Тибет, знайти там гору і назвати її іменем митрополита Андрея Шептицького. Також у планах – поїздка в Південну Америку, де нові вершини, ймовірно, отримають назви на честь колишнього предстоятеля УГКЦ Йосипа Сліпого та першого голови ОУН Євгена Коновальця.

УМ, ч.103

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9